

1. čítanie: Sk 1,15-17.20a.20d-26

Prvé čítanie nás vovádza do diania bezprostredne po Ježišom vystúpení do neba. Učeníci sa svorne zhromažďujú „do hornej siene“, teda miesta tradične identifikovaného s miestom Poslednej večere (Lk 22,12). Popri jedenástich apoštoloch – ktorých Lukáš menuje – tvoria spoločenstvo i ďalší bratia a ženy, z ktorých sa dozvedáme iba identitu Márie, Ježišovej matky. Jej postava pri zvestovaní (1,26-38) stojí na počiatku príbehu Ježiša a teraz svojou prítomnosťou sprevádza zrod prvotnej Cirkvi. Stáva sa, popri apoštoloch, referenčným bodom spoločenstva, ktoré charakterizuje jednota a duch modlitby: „*všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách*“. Ide o dve črty, ktoré budú typické pre prvotnú Cirkev i neskôr (Sk 2,42.46). Modlitba stmeluje komunitu, a iba jednotné spoločenstvo sa dokáže modliť autenticky.

Peter sa ujíma úlohy zverenej Ježišom (Lk 22,28-32) „*uprostred bratov*“ – teda celého spoločenstva Cirkvi reprezentovanej stodvadsiatimi prítomnými, obrazu plnosti Izraela – a pripomína bolestnú zradu Judáša i jeho koniec. Číta ho ako súčasť Božieho plánu: „*muselo sa splniť Písmo*“. Súčasne však vníma ako nutnosť – „*treba teda*“ – i obnovenie počtu Dvanástich, symbolu jednoty v duchu zámeru Ježiša. Kritériom kandidatury je spoločenstvo s ostatnými počas jeho verejného účinkovania. Prvotnou úlohou je zas byť „*svedkom jeho [Ježišovho] zmŕtvychvstania*“. Volba lósom vyjadruje to, že samotná komunita si nenárokujú určiť nástupcu Judáša. Ponecháva to na Pána. A tak je Matej pripočítaný k Jedenástim nie iba z čisto ľudskej iniciatívy.

2. čítanie: 1Jn 4,11-16

Text z Prvého listu Jána rozvíja pohľad na lásku ako „agapé“, teda v jej veľkodušnosti a obetavosti. Oslovenie „*milovaní*“ pripomína opäť základné východisko: adresáti sú pozvaní si uvedomiť, že sú bez zásluh zahrnutí Božou láskavou pozornosťou. A „*keď nás Boh tak miluje, aj my sme povinní milovať jeden druhého*“. Skúsenosť Božej lásky nesie ako logický dôsledok záväzok preukazovať lásku blížnemu. Príkaz vzájomnej lásky je testamentom Ježiša (Jn 13,34; 15,12). Jej uskutočňovanie zdokonaľuje, teda viac pripodobňuje Ježišovi; ďalej „*zviditeľňuje*“ Božiu neviditeľnú prítomnosť; a, do tretice, je potvrdením prijatia daru Ducha Svätého. V skratke: preukazovať si vzájomne lásku značí zotrvať, „*ostávať*“ (sloveso, ktoré opakuje na tých pár riadkoch priam nástojčivo), v duchovnom spoločenstve Najsvätejšej Trojice.

Ďalej autor poukazuje na vnútornú prepojenosť viery a lásky: „*A my, čo sme uverili, spoznali sme lásku, akú má Boh k nám*“. Poznať a veriť sú vnímané ako synonymá, pretože ide o poznanie prostredníctvom viery. Ovocím tohto poznania vo viere je výrok, ktorý korunuje kontempláciu Boha: „*Boh je láska; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom*.“

Evanjelium: Jn 17,11b-19

Ježišove slová v evanjeliu sú formulované ako modlitba a tvoria súčasť tzv. veľkňazskej modlitby. Ide o tradičné označenie kap. 17 Jánovho evanjelia, kde Ježiš vedie dôverný dialóg s Otcom vzhľadom na to, čo ho čaká, a čo bude čakať jeho učeníkov, a to i v ďalších generáciách. Modlitba tvorí záver, akési vyvrcholenie Ježišovho testamentu pri Poslednej večeri. Po nej začína jeho cesta oslávenia v utrpení, na kríži a v zmŕtvychvstaní.

„Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene“. Ježišovi leží na srdci predovšetkým jednota učeníkov, ktorej prameňom je spoločenstvo v Otcovom „mene“, teda v ňom samom. „Meno“ totiž predstavuje osobu. Ide o jednotu, ktorá má svoj model vo vzťahu Ježiša k Otcovi, jednotu založenú nie na uniformite, ale na vzájomnej dôvere a láske. Jej opakom je rozdelenie, ktoré vzdáľuje, uzatvára do domnelej sebestačnosti a ponára do klamu pohrdania inými. Vovádza doň Zlý, „diabol... , luhár a otec lži“ (Jn 8,44), ktorý nesie rozdelenie vo svojom mene (*diabolos*). Ježiš prosí, aby Otec učeníkov uchránil pred jeho pôsobením, ktoré vrhá do tmy samoty (porov. 13,30) a beznádeje.

Preto prosí: „Posväť ich pravdou“. Tou pravdou, ktorá posväcuje, čiže otvára pre Boha, je Božie slovo. A do jeho pochopenia vovádza Duch Svätý, ako zaznelo z Ježišových úst v rámci slov k učeníkom počas Poslednej večere: „Keď príde on, Duch pravdy, uvedie vás do plnej pravdy“ (16,13). Ježišova modlitba v dnešnom úryvku evanjelia tak pripravuje slávenie Zoslania Ducha Svätého nasledujúcu nedeľu.

Marek Vaňuš, SVD
Foto: Tomáš Kocún

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam - Siedma veľkonočná nedeľa v roku „B“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)